

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: R.J. , narozený ...
bytem ...
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. PK-DSH/2757/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného,

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy ze dne 3. 1. 2019, č. j. OD-SED/238/2019, jímž byly zamítnuty jeho námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení žalobce, jakožto řidiče.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, které připojil i ke svému odvolání a rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014 či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, která byla vydána ve shodné věci, tj. v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí vyplývá ustálenost práce žalovaného, a to hlavně ve skutečnosti, že se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, přičemž toto činí zejména na základě podaného odvolání, jelikož odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Žalobce v této souvislosti poukazoval na existenci zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se žalobce domníval, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.
3. Žalobce dále ve svém odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvedl, že tyto posuzovat nemůže. Jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, jenž s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvěle orgánu veřejné moci.
4. Žalobce pokračoval tím, že respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Z přiložených rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 podle žalobce vyplývá, že tato nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem

svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný je dle žalobce naprosto nesprávný.

5. Dále žalobce poukázal obecně na zákonné náležitosti jednotlivých pokutových bloků, které by měly dle jeho názoru obsahovat, a poté konkrétně k jednotlivým pokutovým blokům namítal následující. V pokutových blocích ze dne 18. 4. 2018, 22. 11. 2017, 21. 9. 2017 22. 3. 2016, 23. 3. 2015, 16. 2. 2015, 20. 11. 2013 a 24. 9. 2013 není v kolonkách č. 1-4 pokutového bloku přesně zajištěna osoba přestupce, kdy údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsaný požadované údaje. Například požadavek na uvedení rodného čísla a data narození. Rovněž ověření totožnosti není dle popisu uvedeného v předmětném rozhodnutí dostačující. V kolonce č. 5 předmětného bloku poté není přesně zajištěna doba spáchání přestupku, přičemž zde není přezkoumatelným způsobem uvedena doba spáchání přestupku, údaje o datu a čase spáchání přestupku, jsou vlivem zápisu nečitelné, nejsou uvedeny kompletně. Dále v inkriminovaném rozhodnutí není jednoznačně stanovené místo spáchání přestupku, údaj o místě neobsahuje veškeré údaje potřebné pro přesné stanovení místa. Název obce zde není úplný resp. uveden v nesrozumitelné zkratce. Obdobně i název ulice, na níž mělo ke spáchání přestupkového jednání dojít. Z popisu přestupkové jednání, tak jak je v rozhodnutí uvedeno, nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, jenž měla být porušena. Rovněž právní kvalifikace této povinnosti, zapsaná ve zkratkovitém zápisu, kdy z tohoto není zjevné, o jakou konkrétní právní normu se v tomto případě jedná, resp. její konkrétní část, kdy ze zápisu sice vyplývá porušení § 18, ovšem již ne jakého bodu či písmena atd. Poté je podle žalobce v kolonce č. 6 uvedena zkratkovitě právní kvalifikace přestupkového jednání, kterého se měl účastník dopustit a opět vyplývá pouze jednoznačné označení paragrafu konkrétní právní normy, ovšem ostatní body atd. již nikoli, což je zejména u právní kvalifikace protiprávního jednání vada značná, která znemožňuje přesné určení tohoto jednání a tedy i odpovědnost účastníka za toto jednání. S ohledem na zápis též znemožňuje posouzení oprávněnosti uložené sankce a neposkytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci domnělého protiprávního jednání. Údaje v této kolonce jsou dále při své vágnosti a neodbornosti ve svém zápisu také částečně nečitelné a tím dále potvrzují formální nesprávnost napadeného rozhodnutí.
6. U pokutových bloků ze dne 18. 4. 2018, 22. 11. 2017 a 21. 9. 2017 není v kolonce č. 7 jednoznačně označeno, zda se jednalo o zavinění nedbalostí či úmyslné. V kolonce č. 8 není zcela zřetelná výše uložené sankce a není tak možné ověřit, zda jednotlivé údaje zde uvedené, tedy výše uložené sankce číslem a slovy, spolu korespondují. Údaj o výši sankce chybí, či není úplný. V kolonkách č. 9-11 není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno a vlivem zápisu zde není přezkoumatelné, zda jsou zde uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně podpisu této oprávněné osoby. Rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost daného rozhodnutí. Z rozhodnutí také není zřetelný podpis účastníka, kdy tento prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.
7. Dále podle žalobce v pokutových blocích ze dne 22. 3. 2016, 23. 3. 2015, 16. 2. 2015, 20. 11. 2013 a 24. 9. 2013 v kolonce č. 7 není zcela zřetelná výše uložené sankce a není tak možné ověřit, zda jednotlivé údaje zde uvedené, tedy výše uložené sankce číslem a slovy, spolu korespondují. Údaj o výši sankce chybí, či není úplný. V kolonkách č. 8-9 není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno a vlivem zápisu

zde není přezkoumatelné, zda jsou zde uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně podpisu této oprávněné osoby. Rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost daného rozhodnutí. Z rozhodnutí také není zřetelný podpis účastníka, kdy tento prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.

8. K poslednímu pokutovému bloku ze dne 19. 11. 2012. žalobce uvedl, že v kolonkách týkajících se osoby přestupce, není přesně zajištěna osoba přestupce, přičemž údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsány požadované údaje, například požadavek na uvedení rodného čísla a data narození. Rovněž ověření totožnosti není dle popisu uvedeného v předmětném rozhodnutí dostačující. V kolonce popisující místo, dobu a jednání samotné není přesně zajištěna doba spáchání přestupku, kdy zde není přezkoumatelným způsobem uvedena doba spáchání přestupku, údaje o datu a čase spáchání přestupku nejsou uvedeny, jsou vlivem zápisu nečitelné, nejsou uvedeny kompletně. Dále v inkriminovaném rozhodnutí není jednoznačně stanovené místo spáchání přestupku, kdy údaj o místě neobsahuje veškeré údaje potřebné pro přesné stanovení místa. Název obce zde není úplný resp. uveden v nesrozumitelné zkratce. Obdobně i název ulice, na níž mělo ke spáchání přestupkového jednání dojít. Z popisu přestupkové jednání, tak jak je v rozhodnutí uvedeno, nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, jenž měla být porušena. Rovněž právní kvalifikace této povinnosti, zapsaná ve zkratkovitém zápisu, kdy z tohoto není zjevné, o jakou konkrétní právní normu se v tomto případě jedná, resp. její konkrétní část, kdy ze zápisu sice vyplývá porušení § 18, ovšem již ne jakého bodu či písmena atd. V kolonce uvádějící právní kvalifikaci přestupkového jednání je uvedena zkratkovitě právní kvalifikace přestupkového jednání, kterého se měl účastník dopustit a opět vyplývá pouze jednoznačné označení paragrafu konkrétní právní normy, ovšem ostatní body atd. již nikoli, což je zejména u právní kvalifikace protiprávního jednání vada značná, která znemožňuje přesné určení tohoto jednání a tedy i odpovědnost účastníka za toto jednání. S ohledem na zápis též znemožňuje posouzení oprávněnosti uložené sankce a neposkytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci domnělého protiprávního jednání. Údaje v této kolonce jsou dále při své vágnosti a neodbornosti ve svém zápisu také částečně nečitelné a tím dále potvrzují formální nesprávnost napadeného rozhodnutí. V kolonce udávající výši finanční sankce není zcela zřetelná výše uložené sankce a není tak možné ověřit, zda jednotlivé údaje zde uvedené, tedy výše uložené sankce číslem a slovy, spolu korespondují. Údaj o výši sankce chybí, či není úplný. Dále není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno a vlivem zápisu zde není přezkoumatelné, zda jsou zde uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně podpisu této oprávněné osoby. Rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost daného rozhodnutí. Z rozhodnutí také není zřetelný podpis účastníka, kdy tento prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Navíc tento přestupek není ve výroku rozhodnutí zmíněn.
9. Závěrem žalobce konstatoval, že zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud ČR v rozhodnutí č. j. 4 As 127/2014-39. Žalobce

požadoval, aby soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí posoudil, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž v této souvislosti opětovně poukazoval shora uvedený na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014-39.

10. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce, že v rámci správního řízení údajně předložil jakožto podklad rozhodnutí či vzor pro další rozhodování odvolacího správního orgánu, žalovaný konstatoval, že toto rozhodnutí není součástí spisové materie, žalobce takové rozhodnutí v průběhu správního řízení nepředložil a čísla jednací, která jsou v žalobě uváděna, nejsou jednacím číslem odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje. K přestupku ze dne 19. 11. 2012 poté žalovaný uvedl, že je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně uveden. Všechny vyjmenované pokutové bloky (resp. jejich ověřené kopie) jsou součástí spisové materie a žalobce se s nimi mohl v rámci správního řízení dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí podrobně seznámit, což neučinil, ačkoliv byl k seznámení se spisovou materií správním orgánem I. stupně vyzván. Pokutové bloky k jednotlivým přestupkům byly správním orgánem I. stupně a dále i odvolacím správním orgánem přezkoumány ve smyslu, zda na podkladě těchto rozhodnutí mohou být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Bylo zjištěno, že všechny pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti, na základě kterých musí dle ustanovení § 123b odst. 2 silničního zákona dojít k zaznamenání bodů do bodového hodnocení. Záznamy o jednotlivých přestupcích souhlasí se skutečností, tedy s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení a dále s údaji zaznamenanými v evidenci. Po celou dobu řízení nenastaly důvody k provedení opravy některého z výše uvedených záznamů.
12. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí a žádal, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci soudem

13. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba není důvodná.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o

žalobě. Přípisem ze dne 23. 4. 2018, který byl žalobci doručen dne 26. 4. 2018, oznámil městský úřad žalobci, že ke dni 18. 4. 2018 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal včasné námitky a městský úřad si následně vyžádal pokutové bloky k jednotlivým přestupkům. Následně městský úřad vydal dne 3. 1. 2019 rozhodnutí, jímž zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam bodů v evidenční kartě řidiče. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

17. Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byly pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku.
18. Ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti.
19. Blok série DR/2011 č. R0773060 k přestupku ze dne 19. 11. 2012 (dále jen „*přestupek A*“), za nějž byly žalobci uloženy dva body podle výpisu z bodového hodnocení řidiče, se nepodařilo zajistit z důvodu předchozí skartace. Z oznámení o uložení pokuty Policie ČR čj. KRPS-405295/PŘ-2012-010042 ze dne 20. 11. 2012 (dále jen „*oznámení o uložení pokuty*“) vyplývá, že dne 19. 11. 2012 v 17:53 hodin se žalobce dopustil přestupku na 23. kilometru dálnice D5 směr Praha při řízení vozidla RZ ... Mercedes 207 D tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h mimo obec o méně než 30 km/h jízdou rychlostí 151 km/h.
20. Blok série FD/2013 č. D1103990 k přestupku ze dne 24. 9. 2013 (dále jen „*přestupek B*“): přestupkové jednání shrnuto slovy „24. 9. 2013, 17:01, 64 km D5, směr Rozvadov, § 4/c) z. č. 361/2000 Sb., R 80/107-3%=103 km/h., RZ: ...“ a kvalifikováno jako „*přestupek dle § 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.*“, uložena pokuta ve výši 500 Kč. U věty „*Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 24. 9. 2013*“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 2 body).
21. Blok série FD/2013 č. D 0158702 k přestupku ze dne 20. 11. 2013 (dále jen „*přestupek C*“): přestupkové jednání shrnuto slovy „20.11.2013 v 10:37 hod., D5, 108 km směr SRN, § 18/3 z. č. 361/2000 Sb., R 130/158/153, RZ: ..., BMW černá ČR“ a kvalifikováno jako „*přestupek dle § 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.*“, uložena pokuta ve výši 500 Kč. U věty: „*Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 20. 11. 2013*“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 2 body).
22. Blok série FC/2013 č. C1738258 k přestupku ze dne 16. 2. 2015 (dále jen „*přestupek D*“): přestupkové jednání shrnuto slovy „16. 2. 2015 v 16:13 hod., 26/16 KV směr PM, z. č. 361/2000 Sb., § 18/3 – rychlost 90/138/133, 5P75511“ a kvalifikováno jako „*přestupek dle § 125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.*“, uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. U věty: „*Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 16. 2. 2015*“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 3 body).
23. Blok série GE/2014 č. E 2271070 k přestupku ze dne 23. 3. 2015 (dále jen „*přestupek E*“): přestupkové jednání shrnuto slovy „23. 3. 2015 v 16:00 hod., I/20 Bezvěrov § 18/4 z. č. 361/2000 Sb., překročení rychlosti v obci – 50/64/61, RZ: ...“ a kvalifikováno jako „*přestupek dle § 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.*“, uložena pokuta ve výši 200 Kč. U věty: „*Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku*“

souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 23. 3. 2015“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 2 body).

24. Blok série JL/2015 č. L0995357 k přestupku ze dne 22. 3. 2016 (dále jen „přestupek F“): přestupkové jednání shrnuto slovy „Dne 22. 3. 2016 v 10:59, Plzeň, ul. U Seřadiště, RZ: ..., § 18/4 z. č. 361/2000 Sb. – překročení nejvyšší povol. rychlosti v obci, R 50/R84/R81“ a kvalifikováno jako „přestupek dle § 125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“, uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. U věty: „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 22. 3. 2016“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 3 body).
25. Blok série AC/2017 č. C0207507 k přestupku ze dne 21. 9. 2017 (dále jen „přestupek G“): přestupkové jednání shrnuto slovy „Dne 21. 9. 2017 v 14:08 hodin, na sil. I/26, od Ejpovic k Plzni, § 18/3 z. č. 361/2000 Sb., řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, limit 110km/h, naměřeno 133 km/h, po toleranci 129 km/h, RZ: ...“ a kvalifikováno jako „přestupek dle § 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, uložena pokuta ve výši 700 Kč. U věty: „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části B bloku dne 24. 9. 2013“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 2 body).
26. Blok série AC/2017 č. C 0119370 k přestupku ze dne 22. 11. 2017 (dále jen „přestupek H“): přestupkové jednání shrnuto slovy „22. 11. 2017 v 8:50 hod. – 23 km D5 směr Praha, § 18/3 z. č. 361/2000 Sb. – řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec: 130/156/151 km/h, MB C 220, RZ ...“ a kvalifikováno jako „přestupek dle § 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. U věty: „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části B bloku dne 22. 11. 2017“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 2 body).
27. Blok série AC/2017 č. C1674007 k přestupku ze dne 18. 4. 2018 (dále jen „přestupek I“): přestupkové jednání shrnuto slovy „18.4.2018, 13:59 h., Plzeň, Rokycanská, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb. – překročení nej. dov. rych. v obci, rych. limit 50 km/h, naměřeno 68 km/h, po toleranci 65 km/h, RZ:...“ a kvalifikováno jako „přestupek dle § 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, uložena pokuta ve výši 500 Kč. U věty: „Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části B bloku dne 18. 4. 2018“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 2 body).
28. Z výpisu z bodového hodnocení řidiče bylo zjištěno, že dne 21. 11. 2014 došlo k odečtu čtyř bodů a dne 23. 3. 2017 k odečtu čtyř bodů po dvanácti měsících.
29. Žalobce uplatnil v podstatě dvě žalobní námitky: Žalobce jednak namítl, že žalovaný nerespektoval ustálenou rozhodovací správní praxi k důkazní nezpůsobilosti pokutových bloků a dále že pokutové bloky jsou vzhledem k jejich vadám nezpůsobilé býti podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.
30. Nejprve se soud věnoval posouzení námitky porušení zásady legitimního očekávání na základě ustálené správní praxe. Tuto námitku žalobce formuloval tak, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný nevypořádal námitku ustálené rozhodovací správní praxe doloženou správními rozhodnutí k doplnění odvolání. Mělo jít o tři rozhodnutí žalovaného sp. zn. MSK 49924/2014 ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. MSK 126113/2014 ze dne 22. 10. 2014 a sp. zn. MSK 121761/2014 ze dne 12. 11. 2014.
31. V napadeném rozhodnutí soud ověřil, že se žalovaný touto námitkou nezabýval. Ze správního spisu soud zjistil, že namítaná tři správní rozhodnutí k doplnění svého odvolání

žalobce nepřiložil a v odvolání je ani nezmínil.

32. Proto soud nemohl přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky (tři správní rozhodnutí), neboť namítaná tři správní rozhodnutí žalobce v odvolacím řízení neuplatnil (ani je neoznačil, ani je nepředložil), a proto žalovaný nemohl pochybit, pokud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí pominul (viz § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu).
33. Obiter dictum soud dodává, že všechny tři správní rozhodnutí žalobce přiložil k žalobě. I kdyby je žalobce v odvolacím řízení řádně uplatnil, tato námitka by nebyla důvodná. Případně existující rozdílná správní praxe byla již judikatorně vyřešena rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu: Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019, č. j. 8 As 219/2018-58, vyplývá, že „Zdejší soud se dále zabýval dalším okruhem stěžovatelčiných námitek, podle něhož se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou spočívající v jeho odchýlení se od rozhodování jiných správních orgánů. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se k odlišným rozhodnutím jiných správních orgánů vyjádřit nemohl, neboť stěžovatelka pro dokazování konkrétně neoznačila žádná taková rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že stěžovatelka v žalobě krajskému soudu uvedla, že žalovanému s doplněním odvolání v příloze doručila i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, které se mělo týkat věcně shodného případu. Takové tvrzení však nemá oporu ve správním spisu, neboť žalobkyně v odůvodnění odvolání výše označené rozhodnutí ani neoznačila, ani nepřiložila. Tato stěžovatelčina námitka tedy neobstojí, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, proč se blíže nevypořádal s jinou rozhodovací praxí správních orgánů. Zdejší soud souhlasí s názorem krajského soudu, že není žádoucí, aby rozhodovací praxe správních orgánů v různých krajích byla příliš rozdílná. Zároveň však souhlasí, že pouhá skutečnost, že jiný správní orgán rozhodl podle názoru stěžovatelky ve stejné věci jinak než žalovaný, neznamená, že tomu tak skutečně bylo. Sjednocování rozhodování správních orgánů se vztahuje pouze na skutkově stejné anebo velmi podobné případy. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje předložených stěžovatelkou krajskému soudu však není zřejmé, že se v těchto řízeních jednalo o skutkově stejné případy, jako je ten stěžovatelčin. Nebylo předmětem řízení před krajským soudem detailně posuzovat skutkové okolnosti jiných řízení před správními orgány.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019, č. j. 6 As 252/2018 - 49, platí, že „Navíc, i kdyby daná rozhodnutí skutečně potvrzovala jiný přístup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje při rozhodování skutkově i právně obdobných věcí, nelze přehlížet, že se jednalo o rozhodovací praxi jiného odvolacího orgánu, kterou žalovaný nebyl striktně vázán, notabene měl-li za to, že sám postupuje v souladu s judikaturou, na kterou v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. února 2019, č. j. 1 As 467/2018 - 40, je uvedeno, že k porušení zásady legitimního očekávání nedojde, pokud se žalovaný „(...) s argumentací stěžovatele a jeho odkazem na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vypořádal, a to tak, že poukázal na ustálené závěry judikatury Nejvyššího správního soudu. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že na existenci ustálené a jednotné správní praxe, která zakládá legitimní očekávání, jak o tom hovoří stěžovatelem odkazované usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, nelze usuzovat toliko z několika vybraných rozhodnutí konkrétního krajského úřadu. Obzvláště v situaci, kdy k dané otázce – konkrétně ke způsobilosti pokutových bloků pro provedení záznamu do evidence řidičů – již existuje ustálená judikatura správních soudů, je nutno k těm závěrům přihlídnout. Tuto povinnost mají i správní orgány.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.

března 2018, č. j. 7 As 66/2018 – 32, platí, že „Poukaz na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek nepředstavuje podle názoru zdejšího soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno. Závěry stěžovatelem předložených rozhodnutí neodpovídají konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, o kterou se opřel žalovaný i při odůvodňování svého rozhodnutí, která tenduje k omezenému přezkumu podkladů sloužících jako podklad pro záznam bodů (mj. se opřel právě o shora citovaný rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. [9 As 96/2008 - 44](#)). Z důvodu, že žalovaný svůj postup řádně zdůvodnil (viz str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí), nelze dovozovat ani absenci náležitého odůvodnění, pro kterou by bylo třeba jeho rozhodnutí zrušit.“ Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. března 2018, č. j. 30 A 26/2017 – 64, vyplývá, že „(...) zásada legitimního očekávání, kterou lze charakterizovat i jako zásadu formální spravedlnosti, která bezprostředně souvisí se zásadou nestranného rozhodování každé věci, znamená, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků. Uvedená zásada má zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Neznamená však, že by například všechny správní orgány v celé České republice byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což však tato zásada nesleduje. Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád, nezaručuje však účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil.“ V rozsudku ze dne 26. dubna 2018, č. j. 7 As 123/2018 – 35, Nejvyšší soud uvedl, že „(...) přitakává krajskému soudu i v tom, že postup žalovaného neporušil zásadu legitimního očekávání. Jak zdejší soud uvedl již v rozsudku ze dne 26. 3. 2018, č. j. [7 As 66/2018 - 32](#) (v němž bylo posuzováno identické tvrzení účastníka řízení zastupovaného stejným advokátem jako v nyní projednávané věci), závěry stěžovatelem předložených rozhodnutí neodpovídají konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, o kterou se opřel žalovaný i při odůvodňování svého rozhodnutí, která tenduje k omezenému přezkumu podkladů sloužících jako podklad pro záznam bodů (mj. se opřel právě o shora citovaný rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. [9 As 96/2008 - 44](#)). Z důvodu, že správní orgán I. stupně (viz stranu 4 prvostupňového rozhodnutí) i žalovaný (viz stranu 5 rozhodnutí o odvolání) svůj postup spočívající v nepřevzetí závěrů jiných správních orgánů zdůvodnili, nelze dovozovat ani absenci náležitého odůvodnění, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí správních orgánů zrušit. Žalovaný pak dostál i dalším povinností odvolacího správního orgánu (srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. [2 As 73/2012 - 20](#), či ze dne 23. 7. 2009, č. j. [9 As 71/2008 - 109](#)). Stejně tak své zákonné povinnosti splnil správní orgán I. stupně (který mj. náležitě zhodnotil jednotlivé pokutové bloky).“

34. Soud tedy z výše uvedených důvodů souhlasí s tím, jak správně žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě, že napadené rozhodnutí nezákonnost pro nevypořádání odlišné správní praxe nevykazuje, protože žalobce v průběhu správního řízení žádnou konkrétní odlišnou správní praxi ani netvrdil, ani neprokázal.
35. Dalším okruhem žalobních námitek bylo, že žalovaný pochybil, pokud přes námitky

žalobce neposuzoval podklady pro záznam bodů. Žalobce pak vyjádřil námitky nezpůsobilosti být podkladem pro záznam bodů ohledně konkrétních specifikovaných bloků.

36. Soud považuje za vhodné nejprve shrnout dosavadní komplexní a ustálenou judikaturu ve vztahu k posouzení způsobilosti podkladů pro záznam bodů a poté vypořádá jednotlivé námitky žalobce vůči konkrétním blokům.
37. Soud předepisuje, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 LZPS. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat body za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).
38. Charakter řízení o námitkách a charakter řízení o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají, je zásadně odlišný (srov. rozsudek ze dne 26. dubna 2018, č. j. 7 As 123/2018 – 35). V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek stanovený zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atp. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (na nějž Nejvyšší správní soud opakovaně ve své následné judikatuře odkázal – např. rozsudek ze dne 26. dubna 2018, č. j. 7 As 123/2018 – 35), v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku nedošlo.
39. V řízení o námitkách proti zaznamenání bodů se zkoumá pouze a jedině to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Pokud však jde o samotný akt, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci ani na správním soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 spr. řádu stát

usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103). Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že každé takové rozhodnutí bude způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na tom, zda tento podklad obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je tedy dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku.

40. V rozsudku ze dne 13. února 2018, č. j. 3 As 82/2017 – 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle [zákona o přestupcích](#), a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle [zákona o silničním provozu](#) je ustálenou judikaturou správních soudů důsledně rozlišováno. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností (zde Magistrát města Ústí nad Labem) je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu [§ 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu](#)), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k [zákonu o silničním provozu](#). Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). (...) Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 – 87: „Řízení o námitkách sice není řízením o přestupku samotném a správní orgán by se jistě nemohl zabývat vadami postupu či rozhodnutí o přestupku, ovšem musí vážit námitku, že tato pokuta mu nikdy nebyla uložena. Úspěch takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů.“ To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. [§ 123b zákona o silničním provozu](#) nelze jako podklad pro zápis vůbec použít. (...) Správní orgány se tedy v námitkovém řízení nemohou zabývat správností a zákonností aktů orgánů veřejné moci (zde pokutových bloků). Musí však zkoumat, zda tyto bloky splňují základní formální náležitosti pokutového bloku a současně nejsou nesrozumitelné či vnitřně rozporné.“
41. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. ledna 2019, č. j. 8 As 77/2018 – 47), podle něhož „(...) v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán posuzuje pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Správní orgán přitom není oprávněn posuzovat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden; na tyto akty je třeba hledět jako na správné a zákonné až do okamžiku, kdy je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným způsobem prohlásí za nezákonné a zruší je. Namítaná pochybení by dle judikatury Nejvyššího správního soudu musela být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí ve smyslu ustanovení [§ 123b zákona o silničním provozu](#) by nebylo možné vůbec použít pro jejich nesrozumitelnost či nicotnost.“

42. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, vyplývá, že pokutový blok nelze po obsahové stránce posuzovat s rigidní přísností: „Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“
43. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019, č. j. 6 As 252/2018 - 50, platí, že „Blokové řízení je zkráceným a velmi zjednodušeným typem správního řízení, jehož podstata je postavená na procesní ekonomii řízení a spočívá v rychlém, neformálním projednání a vyřízení přestupku zpravidla přímo na místě po jeho zjištění. V praxi správní orgán zpravidla ve velice krátkém čase projedná pachatelův přestupek a uloží mu za něj přiměřenou sankci, pokud s tím pachatel přestupku souhlasí. Do značné míry tak může splývat samotné řízení s jeho výsledkem – uložením pokuty za pomoci bloku.“
44. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019, č. j. 8 As 219/2018-59, vyplývá, že „Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že ačkoliv skutečně nemůže stěžovatelka přebírat odpovědnost za správnost vydaných blokových pokut namísto policejních orgánů, nelze opominout skutečnost, že je její podpis připojen na všech předmětných blokových pokutách, což sama nezpochybňuje. Tato skutečnost jen podporuje přesvědčení zdejšího soudu, že není pochyb o správnosti a pravdivosti údajů obsažených ve vydaných pokutových blocích, především pak o tom, že se přestupky skutečně staly a že se jich dopustila stěžovatelka. Podle § 84 přestupkového zákona lze přestupek projednat uložením blokové pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit; pokud tedy stěžovatelka jednotlivé bloky o uložení pokuty za spáchané přestupky podepsala, stvrdila tím minimálně skutečnost, že je ochotna pokutu zaplatit. Lze si jen těžko představit, že by tak učinila, pokud by se domnívala, že se přestupku nedopustila. Z toho je tedy možné vyvodit, že policejní orgán každý z daných přestupků spolehlivě zjistil.“
45. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ...

[pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“ (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2018, č. j. 7 As 123/2018 – 35).

46. K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. [4 As 8/2013 - 27](#), v němž uvedl, že je „zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením [zákona o přestupcích](#) a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil.“
47. V rozsudku ze dne 13. února 2018, č. j. 3 As 82/2017 – 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že i přesto že pokutovému bloku chybí některá z náležitostí, mohou nastat jeho účinky a může být podkladem pro zápis bodů. „Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 – 40, dle kterého za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce, neboť okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je současně i okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Nelze také přehlížet, že policista vypisující blok je omezený místem na pokutovém bloku, což třeba při zkoumání pokutových bloků zohlednit, a nelze je proto posuzovat příliš přísně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. [7 As 94/2012 – 20](#)). (...) na pokutovém bloku ob stojí vada či chyba, která nesměřuje ke zpochybnění skutečnosti, že se stěžovatel dopustil přestupku. Pouhá skutečnost, že je údaj obtížně čitelný, ještě sama o sobě nečiní blok nezpůsobilým podkladem pro záznam bodů. (...) je zřejmé, že ‚R‘ znamená rychlost, ‚50‘ je označení nejvyšší dovolené rychlosti a ‚75‘ značí naměřenou rychlost. (...) ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru tedy dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen“.
48. Při posouzení žaloby žalobce se soud řídil výše popsány právními východisky a judikaturou Nejvyššího správního soudu.
49. Soud dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, neboť si pro řízení o žalobcových námitkách proti provedeným bodovým záznamům vyžádal konkrétní pokutové bloky.
50. Soud předesílá, že námitky žalobce ke všem pokutovým blokům jsou naprosto obecné a z jejich znění je zřejmé, že nejsou směřovány do konkrétních pokutových bloků, protože jsou formulovány stejně vůči všem blokům. Je v nich nepravdivě souhrnně tvrzeno, že určité údaje v nich chybí (osoba přestupce, doba spáchání přestupku atd.). Žádná z námitek nesměřuje do konkrétního obsahu bloku, tj. co je v něm uvedeno a co a proč v něm chybí. Vypořádání námitek, které byly uplatněny totožně v odvolání i v žalobě, provedené napadeným rozhodnutím na str. 4 až 8 a prvoinstančním rozhodnutím na str. 4 až 6, soud proto plně aprobuje a odkazuje na něj.
51. Formálnost žalobních námitek přílehavě dokumentuje žalobní námitka k bloku k přestupku A, v níž žalobce uvedl, že údaje o osobě přestupce a době přestupku a právní

kvalifikaci jsou nečitelné. Chybí údaj o datu narození a rodném čísle, místu vydání napadeného rozhodnutí, úřední osobě a datum převzetí přestupcem včetně podpisů úřední osoby a přestupce. Název obce a ulice a právní kvalifikaci jsou v nesrozumitelné zkratce. Dále je namítáno, že v rozhodnutí chybí jednoznačná skutková podstata přestupku a výše sankce. Právní kvalifikace podle § 18 neobsahuje údaj o bodu či písmenu. Konečně je namítáno to, že přestupek není ve výroku rozhodnutí zmíněn. Úkolem soudu není domýšlet žalobní argumentaci žalobce, a proto soud vypořádá uvedené námitky následovně: Z oznámení o uložení pokuty lze učinit závěr, že dne 19. 11. 2012 v 17:53 hodin se žalobce dopustil přestupku na 23. kilometru dálnice D5 směr Praha při řízení vozidla RZ ... Mercedes 207 D tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h mimo obec o méně než 30 km/h jízdou rychlostí 151 km/h. Tím byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 18 odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., za což mu byla udělena pokuta 1 000 Kč. Není pravdou, že by údaje o osobě přestupce a době přestupku a právní kvalifikaci na pokutovém bloku byly nečitelné z důvodu absence bloku, nepravdivá je i námitka o nesrozumitelném užití zkratk z důvodu absence bloku. Pokud je namítáno, že v rozhodnutí chybí jednoznačná skutková podstata přestupku, jeho právní kvalifikace a výše sankce, pak opak je, jak je výše uvedeno, pravdou. Námitka, že na pokutovém bloku chybí údaj o datu narození a rodném čísle, místu vydání napadeného rozhodnutí, úřední osobě a datum převzetí přestupcem včetně podpisů úřední osoby a přestupce, též není důvodná, protože jeho obsah nebyl zjištěn a absence pokutového bloku nebyla namítána, naopak byly tvrzeny jeho údajné nedostatky. Naprosto nedůvodnou se jeví námitka, že přestupek není ve výroku napadeného rozhodnutí zmíněn, když žalovaný výrokem napadeného rozhodnutí rozhodoval procesně o odvolání žalobce a ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je přestupek uveden. V daném případě však především žalobce v prvoinstančním řízení žádné námitky proti pokutovému bloku k přestupku A nevznsl, jelikož v podání ze dne 4. 7. 2018 brojil toliko proti pokutovým blokům k přestupkům B, C a H. Proto prvoinstanční orgán nemohl ve vztahu k přestupku A rozhodnout nesprávně a žalovaný nemohl pochybit při posouzení zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu, protože pro odvolací přezkum platí, že je rozhodný stav ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí dle § 82 odst. 4 správního řádu.

52. V případě přestupku A žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně uvedl nejprve v námitkách ze dne 27. 4. 2018, že přestupek „*nespáchal, případně naplnil skutkovou podstatu jiného přestupku, než jak je jeho právní kvalifikace uvedena ve výpisu z bodového hodnocení řidiče*“. Poté v dalším průběhu řízení, jak bylo výše uvedeno, žalobce omezil své námitky jen na přestupky B, C a H.
53. Soudní praxe se k posouzení případů skartovaných pokutových bloků již vyjádřila: Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 15. června 2016 čj. 30 A 66/2015 – 53 uvedl, že „*Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že v projednávané věci nedošlo na základě námitek žalobce ke zpochybnění údajů oznámení Policie ČR ze dne 30. 10. 2008, čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07. Žalobce správním orgánům pouze uvedl, že se přestupku nedopustil, ale toto tvrzení ve směru naznačeném judikaturou dále nekonkretizoval (a nenavrhoval důkazy k jeho prokázání). Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení však obsahuje dostatečné množství údajů, které prokazují, že se tam vymezený přestupek dne 27. 10. 2008 stal a že se jej dopustil právě žalobce. Uvedené oznámení bylo verifikováno sdělením Policie ČR ze dne 30. 10. 2014, čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07. Soud tedy přisvědčuje názoru správních orgánů, že na základě předmětného oznámení o spáchání přestupku bylo možné záznam bodů do registru řidičů provést. I když tu není originál či ověřená kopie příslušného pokutového bloku (příslušných*

pokutových bloků), jsou zde výše uvedené dostatečné nepřímé podklady, tvořící určitý celek a uzavřený okruh, které umožňují závěr správního orgánu o tom, že žalobce se dopustil i přestupku ze dne 27. 10. 2008.“ Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2017 čj. 8 As 186/2016 – 35 zamítnuta s odůvodněním, že „Pokud jde o kvalitu zpochybňujících tvrzení stěžovatele v právě projednávané věci, Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu v tom, že stěžovatel v námitkách, které podal bezprostředně poté, co mu bylo oznámeno dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, uvedl: „Podle ustanovení § 123f zákona o silničním provozu podávám tímto námitky proti všem záznamům bodů v registru řidičů, zejména pak ve smyslu § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu proti záznamu kterým bylo dosaženo 12 bodů.“; poté co se stěžovatel seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, zaměřil svou pozornost na přestupek spáchaný dne 27. 10. 2008 a ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 12. 12. 2014 uvedl: „Sdělují tedy správnímu orgánu, že dne 27. 10. 2008 jsem žádný přestupek v obci Blešno nespáchal, a údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 30. 10. 2008 neodpovídají skutečnosti.“; v doplnění odvolání stěžovatel uvedl: „opakovaně jsem tvrdil, že jsem v obci Blešno nebyl a žádného přestupku jsem se nedopustil.“ Stěžovatel svá tvrzení nijak nekonkretizoval. Za těchto okolností nemohla stěžovatelova strohá a zcela obecná argumentace sama o sobě zpochybnit obsah oznámení ze dne 30. 10. 2008, které bylo verifikováno sdělením Policie ČR ze dne 30. 10. 2014. Vágní a ničím nepodložené tvrzení stěžovatele zpochybňující důkazy svědčící o spáchání přestupku po právu nebyla shledána ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem za dostačující pro jeho exkulpaci a tím i pro důvod v bodovém hodnocení body nezaznamenat. Pokud jde o kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, krajský soud požadavku řádného posouzení oznámení dostál. V situaci, kdy ve správním řízení nemohl být předložen samotný pokutový blok, neboť byl skartován, souhlasí Nejvyšší správní soud s argumentací krajského soudu dovozující, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Konstatování krajského soudu, podle něhož musí být v takovém oznámení přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je pak v souladu nejen s krajským soudem citovaným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, ale i se soudobou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016-47). (...) Námitka stěžovatele, že jen podpis na pokutovém bloku je důkazem toho, že blokové řízení skutečně proběhlo, není důvodná. Takovým důkazem může být i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, nejsou-li pochybnosti o údajích v něm uvedených. V souzeném případě ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nedošlo. Už krajský soud uvedl, že Nejvyšší správní soud na závěry učiněné v rozsudku dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, navázal v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74, ve kterém výslovně uvedl, že ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Stěžovatelův postup ve správním řízení nezakládal důvod pro vyžádání si dalších důkazů, proto nemůže absence pokutového bloku ovlivnit správnost zápisu bodů za přestupek spáchaný dne 27. 10. 2008. Stěžovateli krajský soud ani správní orgány nekladly za vinu skartaci pokutového bloku. Pouze dospěly k závěru, že i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení je dostatečným podkladem pro záznam bodů, což se stěžovateli nepodařilo zpochybnit. Na uvedené nemá vliv to, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení i sdělení Policie ČR ze dne 30. 10. 2014 pocházejí z jednoho zdroje, stejně jako na tento

závěr nemá vliv motivace stěžovatele brojít proti přestupku ze dne 27. 10. 2008 až poté, co zjistil, že pokutový blok byl skartován. Jak již bylo řečeno, i „pouhé“ oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení v souzeném případě postačovalo pro záznam bodů; sdělení Policie ČR ze dne 30. 10. 2014 jen potvrdilo správnost údajů v něm uvedených. Příslušné obecní úřady obce s rozšířenou působností provádějí záznam v registru řidičů na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení [§ 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů může podle § 123f zákona o silničním provozu podat řidič, tj. v souzeném případě stěžovatel. Správní orgán neměl pochybnosti o tom, že se stěžovatel dne 27. 10. 2008 dopustil jednání zařazeného do bodového hodnocení; svědčilo o tom totiž oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 30. 10. 2008, a proto na základě tohoto oznámení záznam bodů do registru řidičů provedl. Tím, kdo tvrdil nesprávnost údajů obsažených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, byl stěžovatel. Důkazní břemeno proto tížilo stěžovatele. Stěžovatel však žádné důkazy, kterými by prokázal, že přestupek nespáchal, nenavrhl. Stěžovateli lze sice přisvědčit v tom, že důkazní břemeno v přestupkovém řízení primárně spočívá na správním orgánu (řízení o přestupku je ovládáno zásadou oficiality), je však nezbytné dodat, že pokud je tvrzením obviněného z přestupku (zde tvrzením stěžovatele) některý z důkazů zpochybněn, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37). Správní řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je řízením zahajovaným na návrh, předpokladem jeho zahájení je totiž podání námitek řidičem. Námitka stěžovatele, že řízení o námitkách není ovládáno zásadou koncentrace řízení, proto důvodná není. Nebledě k tomu stěžovatel nenavrhl žádné důkazy, kterými by prokázal, že se v čas spáchání přestupku v obci Blešno nenacházel; již proto jeho dodatečně uplatněné tvrzení nemohlo zpochybnit obsah oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.“

54. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 As 109/2016 – 32 ze dne 28. července 2016 uvedl, že „Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současné však nelze závěry vyslovené v rozsudku č. j. 5 As 39/2010 – 76 chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74, nebo ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 – 33, na které odkazoval také krajský soud v napadeném rozsudku). Pokud jde o kvalitu zpochybňujících tvrzení stěžovatele v právě projednávané věci, Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu v tom, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl pouze, že „se dne 21. července 2009 nedopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., spočívajícího v jízdě bez bezpečnostního pásu“. K tomu navíc dodával, že oznámení ze dne 22. 7. 2009 je nepravdivé, nepodložené a policie je není schopna prokázat. Ani pozdější žalobní argumentací stěžovatel shora citované nekonkretizoval, jelikož jen obecně konstatoval, že si je naprosto jistý tím, že se přestupku nedopustil, natož v centru Kdyně. V souzené věci tak nešlo o situaci, kdy by stěžovatel například namítal, že se přestupku nedopustil, neboť se v rozhodné době nacházel na jiném místě, a své tvrzení přiměřeně podložil. Za těchto okolností nemohla stěžovatelova strohá a obecná argumentace sama o sobě zpochybnit obsah oznámení ze dne 22. 7. 2009. V této věci bylo nicméně třeba zabývat se i obsahem oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2009 a posoudit, zda je toto oznámení dostatečně průkazné a svědčí o oprávněnosti provedení záznamu bodů do registru řidičů. Krajský soud požadavku

řádného posouzení oznámení dostál. V situaci, kdy ve správním řízení nemohl být předložen samotný pokutový blok, neboť byl z důvodu reorganizace policie skartován, souhlasí Nejvyšší správní soud s argumentací krajského soudu, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Konstatování krajského soudu, podle něhož musí být v takovém oznámení přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je pak v souladu nejen s krajským soudem citovaným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, ale i se soudobou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. výše zmíněný rozsudek č. j. 7 As 63/2016 – 47). Z druhého ze zmiňovaných rozhodnutí plyne, že pokutový blok (zde oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení) nelze posuzovat s rigidní přísností. Je tak především třeba, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením krajského soudu, že oznámení ze dne 22. 7. 2009 je dostatečně průkazné. Identifikuje stěžovatele jako přestupce, označuje místo a čas spáchání skutku, specifikuje, jakého přestupkového jednání se stěžovatel dopustil, a uvádí, že mu za toto jednání byla uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč.“

55. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 28. června 2018 čj. 30 A 76/2017 – 44, uvedl, že „V případě nedostupnosti pokutového bloku je tudíž pro soudní přezkum relevantní zejména řidičův postoj k tomu, zda přestupek spáchal, a kvalita oznámení o uložení blokové pokuty. K otázce spáchání přestupků v daném případě žalobce v řízení před správními orgány uváděl prakticky jen to, že se žádného z přestupků nedopustil. Shora uvedené závěry soudní praxe však nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. V nyní projednávaném případě žalobce správním orgánům sdělil pouze to, že se přestupků nedopustil. Další informace, dosahující intenzity soudní praxe požadovaných „skutečností konkretizujících toto tvrzení“, však žalobce správním orgánům ani soudu v předložené žalobě ani v průběhu správního řízení nesdělil. Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že v projednávané věci nedošlo na základě námitek žalobce ke zpochybnění údajů oznámení Policie ČR o spáchání přestupků ve dnech 9. 9. 2009 a 1. 10. 2009. Žalobce správním orgánům pouze uvedl, že se přestupku nedopustil, ale toto tvrzení ve směru naznačeném judikaturou dále nekonkretizoval (a nenavrl důkazy k jeho prokázání). Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku samotného (z logiky věci: s výjimkou podpisů). (...) Na základě uvedeného došel soud k závěru, že v projednávané věci nedošlo na základě námitek žalobce ke zpochybnění údajů oznámení Policie ČR ze dne 19. 9. 2009 č. j. KRPS-1243/DIDR-2009-ČE a ze dne 2. 10. 2009 č. j. KRPP-62188/PŘ-2009-030507. Žalobce správním orgánům pouze uvedl, že se přestupku nedopustil, ale toto tvrzení dále nekonkretizoval a nenavrl důkazy k jeho prokázání. Uvedená oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahují dostatečné množství údajů, které prokazují, že se tam vymezené přestupky dne 9. 9. 2009 a 1. 10. 2009 staly a že se jich dopustil právě žalobce. Soud tedy přisvědčuje názoru správních orgánů, že na základě předmětných oznámení o spáchání přestupku bylo možné záznamy bodů do bodového hodnocení řidičů provést. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění tvrzení správních orgánů, že

kvalita a obsah oznámení Policie ČR o uložení pokuty jako podkladu pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče jsou dostačující. S touto námitkou nemohl krajský soud souhlasit, neboť z napadeného rozhodnutí (str. 7 a 8) je patrné, že se žalovaný odůvodněním svého názoru, že předmětná oznámení o uložení pokuty jsou z hlediska svého obsahu a kvality dostatečným podkladem pro záznam bodů, zabýval. Žalovaný dostatečným a srozumitelným způsobem uvedl, z jakých důvodů považuje oznámení o uložení pokuty za spáchané přestupky za způsobilý podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 5 As 39/2010-76.“

56. Soud výše uvedenou ustálenou judikaturu týkající se případu skartovaného pokutového bloku shrnuje tak, že v případě nedostupnosti pokutového bloku je pro soudní přezkum relevantní zejména řidičův postoj k tomu, zda přestupek spáchal, a kvalita oznámení o uložení blokové pokuty. Ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nedochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je nutno rozlišovat případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. V situaci, kdy ve správním řízení nemohl být předložen samotný pokutový blok, neboť byl z důvodu reorganizace policie skartován, musí oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů, tj. osobu přestupce, popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Důkazní břemeno ohledně nesprávnosti údajů obsažených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení tíží přestupce.
57. V posuzovaném případě žalobce správním orgánům v prvotních námitkách sdělil pouze to, že se přestupku nedopustil. Žádné další informace obsahující skutečnosti konkretizující toto tvrzení žalobce ve správním řízení neuvedl ani nenavrhl žádné důkazy. Vzhledem k nedostupnosti pokutového bloku bylo nezbytné posoudit obsah oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Z oznámení jednoznačně vyplývá, že se žalobce dne 19. 11. 2012 v 17:53 hodin dopustil přestupku na 23. kilometru dálnice D5 směr Praha při řízení vozidla RZ ... Mercedes 207 D tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h mimo obec o méně než 30 km/h jízdou rychlostí 151 km/h, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 18 odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., za což žalobci byla udělena pokuta 1 000 Kč. Z rozhodnutí je zřejmé, jaký pokutový blok byl použit a jaká úřední osoba ho vystavila. Oznámení o uložení pokuty je tedy naprosto průkazné a svědčí o oprávněnosti provedeného záznamu bodů do registru řidičů. Proto na základě námitek žalobce nemohlo dojít ke zpochybnění údajů uvedených v oznámení o uložení pokuty. Soud přisvědčuje správním orgánům, že na základě předmětného oznámení o uložení pokuty bylo možné záznam bodů do registru řidičů provést. V takovém případě žalobcova obecná obrana, že přestupek nespáchal, nemohla sama o sobě zpochybnit obsah oznámení o uložení pokuty. Ničím nepodložené tvrzení žalobce zpochybňující důkazy svědčící o spáchání přestupku nemohla být shledána ve správním řízení za dostačující pro jeho vyvinění a pro důvod v bodovém hodnocení body nezaznamenat.
58. Pokud jde o ostatní pokutové bloky, uvádí soud následující.
59. V bloku k přestupku B je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně rodného čísla a ověření totožnosti z občanského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6

je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (porušení povinnosti řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace v důsledku překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o méně než 30 km/h tím, že přestupce jel rychlostí 103 km/h v místě nejvyšší dovolené rychlosti 80 km/h). Kolonka 7 obsahuje řádný údaj o sankci a v kolonce 8 a 9 je řádně specifikováno místo vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.

60. V bloku k přestupku C je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně rodného čísla a ověření totožnosti z občanského průkazu a řidičského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (porušení povinnosti jet na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h tím, že přestupce jel rychlostí 153 km/h, tj. překročení rychlosti o méně než 30 km/h). Kolonka 7 obsahuje řádný údaj o sankci a v kolonce 8 a 9 je řádně specifikováno místo vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
61. V bloku k přestupku D je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně rodného čísla a ověření totožnosti z občanského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (porušení povinnosti jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h tím, že přestupce jel rychlostí 133 km/h, tj. překročení rychlosti mimo obec o 30 km/h a více). Kolonka 7 obsahuje řádný údaj o sankci a v kolonce 8 a 9 je řádně specifikováno místo vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
62. V bloku k přestupku E je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně rodného čísla a ověření totožnosti z občanského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (porušení povinnosti jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h tím, že přestupce jel rychlostí 61 km/h, tj. překročení rychlosti v obci o méně než 20 km/h). Kolonka 7 obsahuje řádný údaj o sankci a v kolonce 8 a 9 je řádně specifikováno místo vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
63. V bloku k přestupku F je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně rodného čísla a ověření totožnosti z řidičského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (porušení povinnosti jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h tím, že přestupce jel rychlostí 81 km/h, tj. překročení rychlosti v obci o 20 km/h a více). Kolonka 7 obsahuje řádný údaj o sankci a v kolonce 8 a 9 je řádně specifikováno místo vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce

včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.

64. V bloku k přestupku G je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně rodného čísla a ověření totožnosti z občanského průkazu a řidičského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (porušení povinnosti jet mimo obec rychlostí nejvýše 110 km/h tím, že přestupce jel rychlostí 129 km/h, tj. překročení rychlosti o méně než 30 km/h). Kolonka 7 a 8 obsahuje řádný údaj o nedbalostním zavinění a sankci a v kolonce 9 až 11 je řádně specifikováno místo vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
65. V bloku k přestupku H je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně data narození a ověření totožnosti z občanského průkazu a řidičského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (porušení povinnosti jet na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/h tím, že přestupce jel rychlostí 151 km/h, tj. překročení rychlosti o méně než 30 km/h). Kolonka 7 a 8 obsahuje řádný údaj o nedbalostním zavinění a sankci a v kolonce 9 až 11 je řádně specifikováno místo vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
66. V bloku k přestupku I je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně rodného čísla a ověření totožnosti z občanského průkazu a řidičského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (porušení povinnosti jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h tím, že přestupce jel rychlostí 65 km/h, tj. překročení rychlosti v obci o méně než 20 km/h). Kolonka 7 a 8 obsahuje řádný údaj o sankci a formě nedbalostního zavinění a v kolonce 9 až 11 je řádně specifikováno místo vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
67. Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a se správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci

pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, (...) neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. února 2019, č. j. 1 As 467/2018 - 45 nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. [1 As 21/2010 - 65](#), publ. pod č. [2838/2013 Sb. NSS](#)).

68. V rozsudku ze dne 13. února 2018, č. j. 3 As 82/2017 – 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je dle názoru Nejvyššího správního soudu podmínkou blokového řízení *sine qua non*, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že jsou splněny všechny výše uvedené podmínky. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý stráží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30 – 32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. [1 As 21/2010 - 65](#)). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. [1 As 21/2010 - 65](#)).“
69. Ani druhý okruh žalobních námitek tedy nebyl důvodný. Žalobu soud proto vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

70. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu